

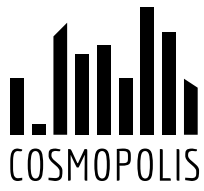
Pro Tebe

COSMOPOLIS

Jodi Ellen Malpasová

Pravá láska si zaslouží i velké oběti

COSMOPOLIS

Jodi Ellen Malpasová

Pro Tebe

Pro Tebe

COSMOPOLIS

Jodi Ellen Malpasová

Pravá láska si zaslouží i velké oběti

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

FOR YOU

Copyright © 2023 by Jodi Ellen Malpas

All rights reserved.

Translation © Iva Bartíková, 2024

Cover © Zuzi Maat

© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu For You vydaného v roce 2023 přeložila Iva Bartíková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, ART007

Obálka Zuzi Maat

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9797. publikaci

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-7619-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-7618-2 (pdf)

ISBN 978-80-247-4913-6 (print)

♥ ♥ ♥
Prolog

Když jsem potkala Billyho Harpera, nebyla jsem si ve svém životě jistá vůbec ničím. Moje matka několik let předtím spáchala sebevraždu po celoživotním boji s depresemi, můj otec se seznámil s jinou ženou a odstěhoval se do Kanady a moje kariéra narazila na strop. Přesněji řečeno, moje kariéra se vlastně ani nerozjela. Bylo mi třiaadvacet, byla jsem ztracená a snažila jsem se zjistit, kdo vlastně jsem. Život mi připadal jako boj s větrnými mlýny. Všechno se zdálo nemožné.

Pak jsem najednou přestala bojovat. Místo toho jsem se řítila životem a hluboce, bláznivě a vášnivě se zamilovala. Láska je lék na všechno.

Mě vyléčila.

Billy Harper a jeho láska a povzbuzení mi pomohly uvědomit si, kým jsem. Dal mi smysl, a vlastně i život – život, který jsem s ním chtěla sdílet. Stal se mým začátkem. Jeho vášeň, ctižádostivost, elán, chlapecký vzhled a nakažlivý smích byly jen bonusy.

Protože Billyho nejlepší vlastností bylo, jak moc *mě* miloval. Miloval mě vším, čím byl. Povzbuzoval mě. Tlačil mě k uskutečnění mého snu o vintage věcech a pomohl mi založit můj roztomilý obchůdek na Carnaby Street. Říkal, že miluje mou potrhlost. Říkal, že mě miluje, každý den víc než jednou, nebo dokonce dvakrát. Já jsem ho milovala se stejnou zuřivostí.

Naše láska byla ta nejčistší. Taková, kterou nám lidé záviděli. Taková, že se lidé usmívali, když nás viděli spolu. Byli jsme dokonalí. Věděla jsem to. On to věděl. Každý, kdo nás znal, to věděl.

Měli jsme být spolu navždy.

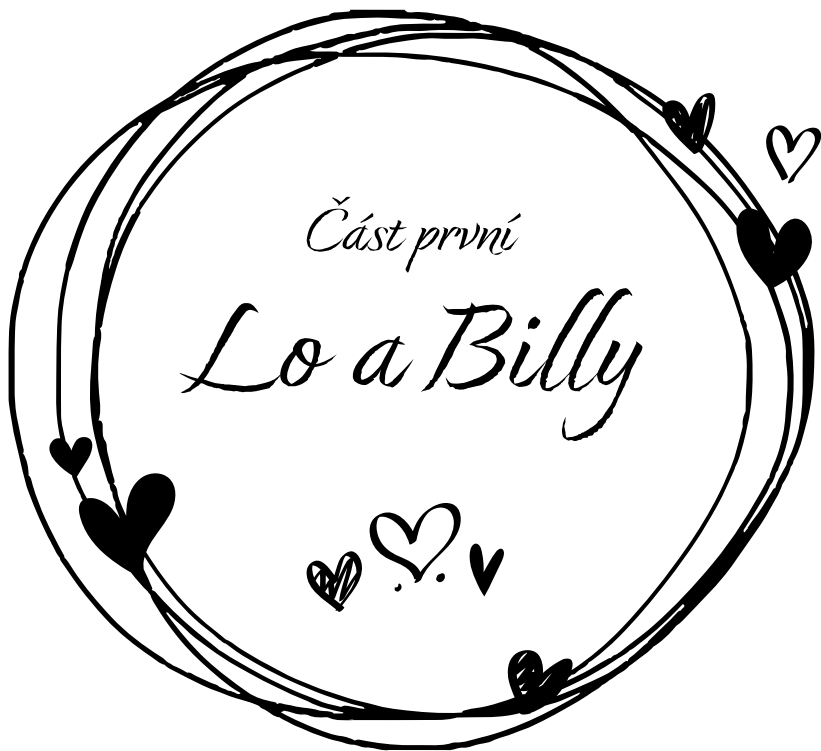
To bylo jasné.

Nemyslela jsem si, že na světě existuje něco, co by nás mohlo zlomit.

Dokud se to nestalo.

Část první

Lo a Billy

První kapitola

LONDÝN 2015

Ležím na pohovce, u boku se mi choulí kokršpaněl Boris, dojímám se nad stránkami a srdce se mi rozbuší, když Heathcliff prosí ducha Catherine, aby ho neopouštěla. Víím, že prosí marně, přesto si pokaždé, když čtu svůj oblíbený román, přeji jiný výsledek.

Jak by se příběh odehrál, kdyby Catherine žila dál? Zbavil by se Heathcliff své touhy po pomstě?

Zklamaně si položím hlavu, opírám si knihu o stehna a dívám se do stropu. Láska je tak toxická a škodlivá věc. A přitom tak obohacující a vyživující. Poslepu sáhnou Borisovi na hlavu a trochu ho podrbu. Usměju se, když pošťkává blahem.

„Funguje to?“ Bilyho hlas mi pronikne do podvědomí a já otočím oči ke dveřím. Opírá se o rám dveří, u nohou má tašku.

Zadržuji úsměv, obdivně nakláním hlavu a prohlížím si krásnou postavu muže, který se zítra stane mým manželem. „Co funguje?“

„Tvé pokusy o zabití času.“ Stojí tam bosý, vlasy má vlhké z nedávné sprchy. Podívá se na otevřenou knihu na mých stehnech a pobaveně se usměje nad stránkami s ohnutými rohy.

„Ne,“ přiznávám. Každá vteřina mi připadá jako hodina. Každá minuta jako den.

Boris, jako by ho napadlo, co bude následovat, se zvedne, seskočí z pohovky, zívne a protáhne se. Popadnu Billyho za pásek džín a přitáhnu si ho k sobě. Knihu odhodím stranou a vyměním ji za Billyho tělo, a jakmile jsou jeho rty dostatečně blízko, zakryju je svými a broukám si štěstím. Zním ty rty stejně, jako vím, jak moc miluju každou část těla tohoto úžasného muže. „Chci, aby už bylo zítra,“ řeknu a sevru paže kolem jeho širokých ramen a stehna obtočím kolem jeho pasu.

Odtáhne se a úsměv, ze kterého se mi od chvíle, kdy jsem ho spatřila, točí hlava, působí jako obvykle. Jeho tmavý pohled se leskne, čerstvě oholená čelist je hladká a k zulíbání. Snažím se ho stáhnout zpátky, abych mohla udělat přesně to – políbit ho. Ale on mi to překazí, jeho síla je mnohem větší než moje. Na tváři se mu objevuje hravý poloúsměv, který až příliš dobře znám, a já mu úsměv oplácím.

„Dovol mi, abych tě políbila,“ prosím.

Zavrtí hlavou a pohledem mi přejíždí po tváři. „Nech mě se na tebe chvíli dívat,“ zašeptá. „Uvidím tě až zítra.“ Otře si nos o můj. „Budeš mi chybět jako blázen.“

„Ale pak už ti nebudu chybět nikdy.“

„Už se sakra nemůžu dočkat.“ S přehnaným sténáním mě okusuje na tváři, až se chichotám a svíjím se pod jeho tvrdým tělem.

„Nech toho.“ Zasměju se, ale vůbec nechci, aby přestal. Kdyby se na mě Billy Harper nalepil, vyhovovalo by mi to. Nakonec přestane, zaboří mi obličej do krku a zhluboka se nadechne.

„Udělám z tebe nejšťastnější ženu na světě, Lo Evansová.“

„To už jsi udělal,“ odpovím a myslím to vážně. „V tu chvíli, co jsi mi řekl, že jdeme na rande, když jsme se seznámili jen dvě minuty předtím.“ Cítím, jak se mi usmívá do krku, a přistihnu se, že se usmívám taky. Tak už to mezi námi chodí. On se usmívá, já se usmívám. Já se usmívám, on se usmívá. Vzájemně se zrcadlíme tím nejlepším způsobem.

„Každá žena, která si do koktejlového baru oblékne lacláče, si zaslouží příležitost vysvětlit proč.“

„Byly pohodlné.“

„A o tři čísla větší.“ Odtáhne se a odhrne mi světlé vlasy z obličeje.

Dívá se na mě s obrovskou láskou v očích. To, jak se na mě dívá každý den od našeho setkání před třemi lety, ze mě udělalo ženu, kterou jsem se stala. Podtrženo a sečteno, jeho. Zcela a naprosto jeho. „Nemůžu se dočkat, až už nebudou tak velké.“ Jeho obočí se drže vyklene a já na oplátku zkrívím rty.

„A kdy by to mělo být?“

„Až ti udělám dítě.“ Skloní se a začne mě znovu lehce okusovat na krku. Zasměju se, ale nehádám se s ním. Protože to chci taky. Je to přirozený vývoj. Náš plán je tak dobře promyšlený, a to už od chvíle, kdy jsme se rozhodli, že si společně pronajmeme tenhle dům. Rok nebo dva si ho budeme pronajímat, dokud znovu nenašetříme úspory, které jsme utratili za svatbu, a pak dům koupíme. Dovedu

svůj malý vintage obchod do fáze, kdy bude ziskový, a pak najmu manažera, který se připojí k mému týmu. Pak budeme mít děti. Dvě, a bude nám úplně jedno, jestli to budou kluci, nebo holky. Nebo od každého jedno. Já zůstanu nějakou dobu doma, Billy bude dál rozšiřovat svou geodetickou firmu a budeme žít šťastně až do smrti. Je to tak ideální, až je to skoro zvrácené. Mám to tak ráda. Zvlášť s Billym.

„Tady.“ Odtáhne se, vezme z podlahy mou knihu a posadí se zpátky na pohovku. Pomáhá mi se otočit a já si uložím hlavu na jeho klíně. Listuje stránkami, dokud nenajde tu, kterou chce, a pak mi vyjede rukou nahoru po košili, až mi spočine na břiše. *„Bud' pořád se mnou – ber na sebe jakoukoli podobu – přiváděj mě k šílenství,“* přečte a já se usměju. Tahle část je moje oblíbená. *„Jen mě neopouštěj v téhle propasti, kde tě nemůžu najít! Ach bože. Je to nevýslovné! Nemohu žít bez svého života. Nemohu žít bez své duše.“* Hluboce si povzdechne.

„Miluju, když mi čteš.“ Billy nerad čte. Pokud se to netýká sportu. Anglická literatura ho nijak zvlášť nebaví a Heathcliff se mu rozhodně nelíbí. Než potkal mě, taky ho moc nebavily ani staré, vintage věci.

Sklopí knihu, napůl se usměje a jemně mě pohladí po břiše. „Pokaždé, když ji čtu, tak trochu doufám, že se příběh nějak změnil a Heathcliffovi zázračně narostly koule.“

Usmívám se jako blázen. „Já taky.“

„Ty jsi taková romantička.“

Podívám se na něj nedůvěřivě, ale on to naprosto ignoruje, usměje se, nakloní se a znovu spojí naše ústa. Možná jsem romantička, ale na svého muže nemám. „Proč musíš jít?“ zakňourám.

„Protože si tě zítra ráno беру a vidět svou nevěstu ráno v den svatby přináší smůlu.“

„Věříš těm nesmyslům?“

Než nás oba zvedne z gauče, kousne mě do rtu a lehce ho vtáhne mezi zuby. Stiskne mi tváře v dlaních a položí mi rty na čelo. „Nevím, ale jestli je to pravda, nechci, aby nám do života zasáhla nějaká smůla.“

Povzdechnu si, vezmu ho za zápěstí a držím ho, zatímco on mě chvíli vdechuje do sebe, oči mám zavřené, kůži pod jeho ústy teplou.

Naši chvíli přeruší klepání na vchodové dveře. Vlastně to není klepání. Je to bouchání. Snažím se ze všech sil, abych se nenakrčila natolik, aby si toho Billy všiml, ale obávám se, že jsem svou snahu prohrála, když se na mě podívá s vědoucím úšklebkem. On to bouchání pozná taky. „Moje máma.“ Naznačí mi, abych naskočila.

„Ne, včera tě bolela záda.“

„Nebolela. Sklapni a dělej.“

Zamračím se a na oplátku se mi dostane zvednutého obočí. Včera večer jsem na jeho tváři viděla nepříjemné pocity. Lže. Přesto vím, kdy vyhraju, a tohle není jeden z těch případů. Vstanu, opatrně mu vylezu na záda a on vykročí směrem ke dveřím. „Prosím, nenechávej mě s mámou o samotě,“ žadoním, čímž ho přiměju k hlasitému smíchu. „Udělám cokoli.“ Dá se říct, že na Billym miluju každý centimetr... kromě jeho matky.

„Je to jen na pár hodin, aby se cítila součástí oslav.“

„Zítra, až se budeme brát, bude mít pocit, že je toho součástí.“ Dnešní večer se měl nést ve znamení vína a povídání s Penny a Helen. Protože Billy bude u Penny doma s jejím manželem

Garethem a Heleniným manželem Lewisem, dávalo smysl, aby tu holky zůstaly se mnou. „Myslí si, že se o tebe nedokážu postarat tak jako ona,“ zabručím náladově. Už dávno jsem vzdala snahu dokázat své budoucí tchyni, že jsem dobrá.

„Moje matka se o mě nikdy nestarala, Lo,“ připomene mi Billy a stále se směje. „Sotva se dokáže postarat o sebe nebo o tátu.“

Naštvaně nakrčím nos, když Billy otevře dveře, ale stihnu si jen v rychlosti setřít opovržení z tváře, než na mně Linda spočine pohledem. „Ahoj,“ štěbetám, pevněji se přitisknu k Billyho rameni a přitisknu svou tvář k jeho. Nemyslím si, že mě Linda nemá ráda. Myslím, že se jí spíš nelíbí, že jsme s Billym tak zamilovaní. Tak hmatatelně. Tak svázání jeden s druhým. Protože je sama dost chladná a tvrdá, nechápe, proč máme s Billym potřebu se každou vteřinu objímat. Když na to přijde, i ve spánku. Nikdy jsem ji nepochopila. Ne za ty tři roky, co jsme s Billym spolu.

Člověk by si myslel, že matka bude nadšená, když uvidí své jediné dítě tak zamilované a obletované. „Ach, dej ji dolů,“ pokárá nás okamžitě, projde kolem nás ve dveřích a zmizí v kuchyni. Teď ji nevidím, ale vím, že si tam najde na práci něco, co jsem já opomenula. Třeba vzít lžičku ze dřezu a dát ji do myčky. Nebo složit utěrku. Nebo utřít pracovní desku. Cokoli, co by mohlo mít nějaký smysl, ať už je to cokoli.

Zůstávám přesně tam, kde jsem, na Billyho zádech, když zavírá dveře a vede nás do kuchyně za matkou. „Jestli zase začne otravovat s tím zasedacím pořádkem, možná tu svatbu zruším úplně.“

„Ne, to neuděláš.“ Billy se právem zasměje. Nic mě nepřinutí zítřek zrušit, jen sama smrt. „Tak jí vyhov.“